

nærmest foregaaende Aar almindeligvis kunde regnes til, vil man omtrent kunne sige, at Sukkerprisen i Tiden fra Aarhundredets Begyndelse til 1840 er falden til Halvdelen for derefter at holde sig nogenlunde konstant til op omkring 1870; — men endnu paa dette Tidspunkt er den gennemgaaende mere end dobbelt saa høj som den Pris, vi kendte fra de senere Aaringer.

I Bilag III findes anført en Række af de ad officiel Vej fremskaffede Prisnoteringer til Bedømmelse af Forholdene lige fra Halvfjerdserne til vore Dage, idet dog Omregningerne af de engelske og tyske Noteringer ere foretagne ved Udvalgets Foranstaltning. — Hvad angaar den engelske Standard-Notering i Kolonnerne 1 og 2, ligger dens Betydning for nærværende egentlig kun deri, at den igennem Aarene har været Udgangspunkt for Beregningen af en meget væsentlig Del af den til Dyrkerne udbetalte Pris for Roerne; hvorudover Opmærksomheden her kun skal henledes paa, at den, — som venteligt var, i Hovedtrækkene svarer temmelig nøje til Hamborg-Noteringen, idet den dog gennemgaaende holder sig $\frac{1}{4}$ à $\frac{1}{2}$ Øre lavere pr. Pund (sammenlign Kolonnerne 2 og 4).

Som det for os vigtigste Udtryk for Verdenspriserne staar dog Hamborg-Noteringen, saaledes som den i Kolonne 4 findes omregnet i dansk Mønt. Denne Notering spiller paa Sukkerets Omraade en lignende Rolle som Københavns Notering paa Smørhandelens, og som Smørhandelen foregaaer paa Grundlag af Topnoteringen for fineste Smør, foregaaer Sukkerhandelen ud fra den Pris, der noteres for Roesukker, „Rendement“ 88 (Sukkerindhold 88 pCt.), frit om Bord (fob.), ufortoldet, Hamborg; det er Sukkerhandelens „Basis“.

Den anførte Talrække viser nu, at Prisen fra over 28 Øre pr. Pund i 1880 er temmelig jævnt faldende, og Bevægelsen er saa kraftig, at man kun 10 Aar senere er nede i det halve, og atter 15 Aar senere (omkring 1905) er man enkelte Aar endog nede ved Halvdelen af Prisen omkring 1890; det vil med andre Ord sige, at Verdensprisen i de 25 Aar er falden til ned imod Fjerdedelen af, hvad den var i 1880. — Vi staa her overfor et meget talende Vidnesbyrd om Virkningerne dels af den mere end fordoblede Sukkerproduktion (jfr. Bilag I, Kolonne 3), dels af den oftere omtalte voldsomme Konkurrence i Kampen om Herredømmet paa Verdens-Sukkermarkedet. De roligere Forhold under Brysseler-Konventionen af 1902 vise sig efterhaanden i fastere og noget stigende Priser, og den daarlige Sukkerhøst i 1911 driver Gennemsnitsnoteringen for dette Aar op over $12\frac{1}{2}$ Øre pr. Pund — en siden Begyndelsen af Halvfemserne ukendt Prishøjde.

I Bilag III, Kolonne 5, er optrykt en af Statens statistiske Bureau fremskaffet Priserække, der angaar den danske Pris (ufortoldet) for uraffineret Sukker, saaledes som den i Gennemsnit har stillet sig for alle de Arter af Fariner, der fortoldedes efter Position 228 i Toldloven af 1863. Helt sideordnet med Tallene fra Hamborg (Kolonne 4) er denne Priserække ikke, idet de danske Tal ganske utvivlsomt gennemgaaende referere sig til et noget bedre Sukker — over 88 pCt.*) — og for saa vidt kunde ventes at staa lidt højere, ligesom ogsaa Fragt, Assurance o. s. v. muligvis kan spille lidt ind med; men disse Forskelligheder ere dog ikke i Stand til at forstyrre det Helhedsindtryk, en Sammenligning af de to Kolonner giver, — og Hovedindtrykket er da følgende:

Ligesom Verdensprisen viser ogsaa den danske Pris et stadigt og temmelig jævnt Fald lige fra Slutningen af Halvfjerdserne til Tiden efter Aarhundredskiftet for

*) Jfr. „Toldkommissionens Betænkning“ 1896, Tillæg Side 405.